

Büszke vagyok egykori iskolámra és hálás a Gondviselésnek azért, hogy a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumba járhattam és ott érettségizhettem.

Kissé zavarba hozott a felkérés, hogy a Franka-lap ezen rovatába írjak. Úgy gondolom, hogy egy volt frankás diáktól – még ha kisdíákként kötelességét csak immel-ámmal teljesítette is – felnőttként alapvető elvárás, hogy képességeit, lehetőségeit szűkebb és tágabb közössége, embertársai javára is kamatoztassa. Ezért kissé méltatlannak érzem magamat arra, hogy ez a kiváló embert formáló iskola rám büszke. Bízom abban, hogy életem vázlatos története néhány elbizonytalanodott diáknak morzsányi útravalót is adhat.

Most már tudom, hogy későn érő, nem tehetségtelen, de középszerű, szorgalmasnak nem mondható diák voltam. Valójában az érettségi vizsgán döbentem rá arra, hogy nem tettem meg mindent azért, hogy tanárain és saját elvárásaimnak megfeleljek. Persze ez a felismerés nemcsak úgy kipattant belőlem, hanem egykori igazgatónk és matematika tanárunk, Antal atya (Hajdu Pál) érettségi banketten személyesen hozzám intézett értékelése és útravaló atyai biztatása mély nyomokat hagyott bennem. Szavai százszor-ezerszer visszacsengenek még ma is fülemben. Elsősorban – itt e földön – Neki köszönhetem életpályám alakulását, amelynek része az is, hogy most a Franka újságába írhatok. Kiválók közt a legkiválóbb! Ember, pap, tanár és igazgató. A legnagyobb tisztelettel és hálával gondolok rá és imádkozom ma is érte. Mindez valamennyi tanáromról elmondható.

Osztályfőnököm és történelemtanárom Jeromos atya (Dr. Huszár Imre) volt. A tiszteletet parancsoló szelíd szigor, tekintély és tudás megtestesítője. A szeméből sugárzó állandó mosoly még a legkritikusabb helyzetekben is a jóságot és szeretetet sugallta. Egyik osztálytársam azon az osztálytalálkozón, amikor utoljára volt velünk, ezt mondta nekem: „*Nézd meg, ilyen lehet egy közöttünk járó szent!*” Prefektusunk Jakab atya (Csertő Antal) maga a megalkuvást nem tűrő határozottság és szigor. Sándor atya, Lukács tanár úr ma már legendák. Hetény atya a kompromisszumot nem ismerő hittanár. És sorolhatnám. Ők voltak a mi generációnk legnagyobbjai. Sajnos már egyikük sincs közöttünk. És a sort, de nem utolsó sorban Oszkár atyával (Csontos Oszkár), rektorunkkal zárom. Féltünk tőle és rajongtunk érte.

Kiváló paptanáraink, tanáraink mellett meg kell említenem nagyszerű osztálytársaimat is. Név szerint csak egyet említek, akit bizonyára valamennyi e lapot olvasó ismer: a Ferences Diákegyesület elnöke, Pinnyei Szilárd.

Egy bakonyi kisfaluból induló, kulák származású diáknak a mindennapok szigorú rendje és a tanulás mellett maradandó és máig ható élményt jelentettek a napi csoportos séták, a hétvégi hosszabb kirándulások, a Budapestre vonattal szervezett színházlátogatások és tánciskola. Jelen írás közben úgy élek bennem az emlékek, mintha mindez tegnap történt volna.

Tanár szerettem volna lenni. Ennek érdekében több felvételi kísérletet is tettem. 1961-ben jutott tudomásomra, tudomásunkra, hogy egyházi iskolában végzetteknek más egyéb pályák mellett ez is tilos.

A Gondviselés mérnöki pályára irányított, amire korábban még álmomban sem gondoltam. 1961 évben az egyetemre kerülésem története külön fejezet és tanulságos korrajz, amit jelen szűk keretek között nem tudok elmondani. A Budapesti Műszaki Egyetem területén, de akkoriban intézményileg különálló Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetemen szereztem építőmérnöki diplomát 1966-ban.

Az egyetem kapujának átlépésekor Antal atya már hivatkozott: „*Fiam, te ennél többre vagy képes...!*” – útravaló szavai mindennapjaim jelmondata lett.

Az évfolyamtársak között egyedül voltam, aki egyházi iskolából érkezett, ezért is óriási terher és bizonyítási vágy volt bennem. Mindez sikerült olyannyira, hogy meghívást kaptam az egyik tanszékre. Csak az utolsó pillanatban derült ki, hogy nem alkalmazhatnak bizonyos politikai okok – egyházi iskola – miatt. Az előbb említett korrajznak ez is része.

A tanári hivatás gyakorlásának reménye ekkor teljesen szertefoszlott. Végül is nem bántam meg. Utólag azt mondhatom, elégedett vagyok. Olyan szakmai, műszaki, gazdasági és irányi-

tási, vezetői feladatokat végzek felelősséggel és elhivatottsággal, amelyek kisebb kudarokat, inkább csalódásokat leszámítva – tudva, hogy ez is a mindennapjaink része – sok-sok siker-élményt és örömet adnak számomra.

1966-ban kötöttem házasságot. Egy lány- és egy fiúgyermekem, két-két lány- és fiúunokám van. Mindkét gyermekem egyetemet végzett, vezető beosztásban dolgozik. Unokáim általános iskolások.

Az életem során minden szakmai és társadalmi kihívással megbirkóztam, amit a stabil alapoknak, szilárd hitnek és a felnőttként már kitartó szorgalmamnak köszönhetek. A különböző szakmai ranglétrákon át 1996-ban műszaki vezetőből a cég elnökének választottak. A magam elé állított mércét még magasabbra tettem. Különböző strukturális változásokat követően a cégből részvénytársaságot alapítottunk. Ennek a társaságnak ma is aktív elnök-igazgatója vagyok. 1996 óta a cégek eredményesen működnek, a munkavállalók elégedettek és jól érzik magukat. Tevékenységem meghatározó része ingatlangazdálkodás és fejlesztés.

Szakmai és emberi elismerésem egyik csúcspontját 2006-ban értem el, amikor a megyeszékhely legnagyobb közszolgáltató cége igazgatósága elnökének kért fel a városvezetés. Azóta már második ciklusban töltöm be ezt a tisztséget is.

Emberi elismerésem másik csúcspontja – amire valóban büszke vagyok –, hogy iskolámtól megkaptam a Temesvári Pelbárt-díjat. A korábban kitüntetettekre gondolva én magam nem tudom, hogy méltó voltam-e erre. Mindenesetre hálásan köszönöm!

A ferences szellemiségből táplálkozó, ahhoz kötődő küldetésemnek tartom és érzem a rá-szorulók, az elesettek támogatását, felkarolását. Higgycétek el, annál nemesebb és jobb érzés nincsen, mint amikor embertársainknak segítünk, velük és értük jót teszünk!

Kukoda Nándor (1959/humán)